

skulde føre til, at Lovforslaget skulde blive forkastet; saa store Tanker nærer jeg ikke om min Indflydelse her; men jeg har ikke villet afholde mig fra at sige min Mening, og den tror jeg, at jeg er berettiget til at fremsføre her. Naar jeg anser det for farligt at vedtage dette Lovforslag, saa vil jeg ikke give det min Stemme, men vil stemme imod det.

P. C. Olsen: Den ærede Ordfører bemærkede, at han havde overværet en saadan Prøve. Jeg skal i den Anledning tillade mig at bemærke, at jeg ogsaa har overværet en saadan Prøvefart, og det har vist flere af de ærede Medlemmer af Rigsdagen. Det var den Gang, det Lokomotiv blev anskaffet, som skulde have befaret Bendbyskel. Det blev prøvet ude ved Frederiksberg, og der blev i flere Dage foretaget Prøvefarter dermed op og ned ad Frederiksberg Bakke, medens der kjørte Vogne, og jeg saae ikke nogen Fare derved. Det var den Oplysning, jeg vilde give, da jeg tror, at de ærede Herrer overdrive stærkt.

Jørgensen: Det er jo ganske vist ønskeligt, at man i Særbeleshed nutildsags, da Hestekraften er saa overordentlig dyr, udvider sig og saavidt muligt benytter andre Kræfter til Befordring. Det har jo tidligere været tilstedeligt at benytte de saakaldte Vandveislomotiver. Det blev imidlertid ikke til nogen Nytte, og jeg tror heller ikke, at det er det. Naar jeg har nogen Betænkelse ved dette Lovforslag, da er det ikke saameget af Hensyn til den almindelige Færdsel, thi jeg tror nok, at Heste kunne vænnes dertil — der er jo ogsaa Betyngelser her tilstede, som ikke have været der tidligere —; men der forekommer mig at være nogen Betænkelse ved de Spor, som man agter at benytte. Dette Punkt staar ikke ganske klart for mig. Jeg skal sige, at naar det var egentlige Jernbanespor, antager jeg, at man kunde kjøre selvstændig sikkert, men naar man nu indfører en Lokomotivbefordring paa et lidet fordybet Spor af den Slags, tænker jeg mig, som Sporvognene kjøre paa, saa forekommer Sagen mig at have stor Betænkelse, idet jeg formoder, hvad der ogsaa forleden blev saaet paa af et Medlem af Udvalget, at man vilde komme til i mange Tilfælde at kjøre med en meget forstærket Fart. Man kjører jo ad Gader og Veie uden Afspærring og uden anden Sikkring for, hvad der ellers passerer Veien. Jeg finder nemlig, at saadanne Spor ikke frembyde den Betyngelse som Jernbanespor, der ere ophøjede, hvori Vognhjulene

gribe ned, og hvor Lokomotiver og Vogne ere overordentlig tunge. Der tror jeg, at Betyngelsen ligger i Lyngheden, saa at der ikke let passerer nogen Ulykke. Det forekommer mig, at det ved Sporveie af denne simple Konstruktion, hvor der er en lille Jordybning i Midten, vil være overordentlig let for et Lokomotiv med Tilbehør navnlig ved Standsninger og Omdreininger at komme ud af Sporet. Vil man saa tillige bruge en forstærket Fart, vil man vistnok overordentlig let faae en Rystelse af en saadan Art, at der kunde være Fare for Knusning af Vognene eller deslige, og jeg tror ikke, at man vil være i Stand til at bremse blot med nogenlunde Sikkerhed, saaledes som man kan standse med Heste. (Afbrydelse.) Saa, det er jo ganske vist, at den, der ikke har deltaget i omfattende Undersøgelser, ikke kan vide Noget derom. Jeg skal derfor ogsaa sige, at da et Udvalg paa 11 Medlemmer har indstillet Loven og maa formodes saavidt mulig at have undersøgt Enkelthederne, skal jeg ikke stemme imod den; men jeg vil dog ikke stemme for den. Da jeg altsaa ikke er i Stand til at stemme for Lovforslaget, skal jeg forholde mig ligegyldig overfor det. Jeg har kun villet udtale, at jeg har nogen Betænkelse ved Lovforslaget, en Betænkelse, som ikke er bleven hævet ved, hvad der er fremkommet under Forhandlingerne her i Salen.

Berg: For at mine Bemærkninger ikke skulle misforstaaes, tillader jeg mig at tilføje, at det ikke har været min Hensigt med dem at arbejde paa, at Lovforslaget nu paa dette Trin af Sagen kunde blive forkastet, men kun for at reservere min egen personlige Stilling og navnlig, fordi jeg troede, at en Indsigelse selv fra et Mindretal imod Loven og navnlig Udtalelser af en bestemt Frygt for visse Følger af Loven vilde have nogen Betydning for dem, der skulde gennemføre Lovens Bestemmelser, og da navnlig i den Retning, at den ærede Indenrigsminister af de Betænkelseheder, der saaledes fremsattes som Modvægt mod Enstemmigheden i Udvalget, vilde tage Anledning til at gaa noget langsommere tilværks ved Lovens Benyttelse, saa at han f. Ex. vilde lade en enkelt Koncessions Anvendelighed og de derved fremstaaende Erfaringer komme rigtig frem, inden han paany gav en Koncession, saaledes at Loven altsaa med større Sikkerhed kunde bringes ud i Livet. Det er i den Retning, jeg gjerne vil have min Opposition forstaaet, ikke som om jeg paa nogen Maade vilde bede ærede Medlemmer, der ikke i den Grad frygte Loven eller dele min og enkelte andre Medlem-